

ת"פ 44207/11/20 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז תל אביב נגד פלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 44207-11-20 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט שאול אבינור
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד סולי לביא
פרקליטות מחוז תל אביב (פלילי)
נגד
פלוני
הנאשם: ע"י ב"כ עו"ד גיל גבאי

החלטה

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע - על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום, שניתנה במסגרת הסדר טיעון - בביצוע עבירה של **תקיפת קטין על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש**, לפי הוראות סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
2. הנאשם, יליד שנת 1983 (כבן 39 שנים כיום), נשוי ואב לארבעה ילדים קטנים: שתי בנות (האחת ילידת 2013 והשנייה ילידת 2016) ותאומים, בן ובת (ילידי ***), שאחד מהם הוא א.ד. הנאשם, אשתו וילדיהם התגוררו בתקופה הרלוואנטית בדירה בגבעתיים.
3. על פי הנתען בעובדות כתב האישום, ביום 14.03.19 בשעה 05:00 לפנות בוקר לערך, בדירה, בכה א.ד. - שהיה אז תינוק כבן חודשיים וחצי - והנאשם לא הצליח להרגיעו. בסמוך לאחר מכן תקף הנאשם את א.ד. בכך שאחז ברגלו בחוזקה ועיקם אותה, וזאת במטרה להכאיב לו. כתולדה ממעשי הנאשם פרץ א.ד. בבכי עז ונגרמו לו כאבים עזים ברגלו, באופן שלא יכול היה ליישרה, תנועתו הוגבלה במשך יותר משבוע ימים והוא נזקק למעקב רפואי.
4. הצדדים הגיעו להסדר טיעון, עוד עובר להגשת כתב האישום, שבמסגרתו הוגש כתב האישום בנוסחו הנ"ל. בהסדר הטיעון, שהוגש לפניי בכתב (ר' בבקשה מס' 2), עתרו הצדדים במשותף לקבלת תסקיר שירות המבחן אשר יבחן בין השאר את סוגיית ההרשעה בדיון. עם זאת, הצדדים לא הגיעו להסכמות לעניין העתירה לעונש. המאשימה הודיעה שעמדתה היא להרשעה, אך הוסכם שהצדדים ישובו וישוחחו לאחר קבלת התסקיר.
5. הנאשם הודה אפוא בעובדות כתב האישום והורשע, על יסוד הודאה זו, בעבירה בה הואשם כאמור בפסקה 1 דלעיל. בית המשפט נעתר לבקשת הצדדים והורה על עריכת תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם.

עיקר תסקירי שירות המבחן:

ב.

6. תסקיר שירות המבחן (מיום 28.06.21) מפרט את נסיבותיו האישיות של הנאשם. הנאשם, שלו שני אחים, גדל במבשרת ציון. לאחר שהנאשם סיים את לימודיו בבית הספר הוא התגייס לצבא ושירת כלוחם בצנחנים. לאחר השירות הצבאי פנה הנאשם ללימודים אקדמיים וכיום הוא בעל תואר שני בהנדסת מכונות ועובד בחברת מחשבים. עם זאת, הנאשם חווה בעברו קשיים על רקע גירושי הוריו ומות אחיו הבכור, בנסיבות טרגיות. יוער, כי לאחר ביצוע העבירה חזר הנאשם להתגורר במבשרת ציון, יחד עם אשתו וילדיו.
7. בהתייחסותו לתקופה שקדמה לאירוע תיאר הנאשם מצב דברים בו אשתו היתה בשמירת היריון (בשל היריון בסיכון) ונדרשה לשהות במנוחה. בנסיבות אלה עיקר נטל גידול הילדים הוטל על כתפי הנאשם, שנדרש למאמץ מעשי ורגשי על מנת לעמוד במשימות שהונחו לפתחו. הנאשם חש במצוקה, קושי ובדידות, אך התקשה למצוא פניות לטיפול.
8. ברקע לביצוע העבירה תיאר הנאשם מצוקה כלכלית וקושי בניהול הסיטואציה שבה בנו התינוק בכה ללא הפסקה משך זמן רב. עוד ציין הנאשם כי בתגובה לתחושות כעס על שלא הצליח להרגיע את הבן-התינוק, כמו גם חשש שמא יעיר את אחותו התאומה, הידק את האחיזה ברגלו עד שהרגיש ש"משהו זז ברגל" ואז נבהל וקרא לאשתו. בהמשך לדברים אלה פנה הנאשם, מיוזמתו, לטיפול; כאשר העבירה נחשפה רק לאחר שהמטפל העביר דיווח למשטרה. על רקע זה החליף הנאשם מטפל ובהמשך פנה למטפלת שאצלה הוא מטופל מאז ועד היום. בנוסף נוטל הנאשם תרופות הרגעה.
9. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מקבל אחריות על ביצוע העבירה, מבין את חומרת המעשה ומתחרט על הפגיעה בבנו ובאופן עקיף גם באשתו. שירות המבחן העריך כי הנאשם נבהל ממעשיו ועל כן פנה באופן מדי לטיפול, עוד בטרם התערבות רשויות האכיפה. שירות המבחן שוחח הן עם המטפלת הנוכחית של הנאשם והן עם אשתו, ששתיהן מסרו נתונים חיוביים. אשתו של הנאשם מסרה, בין השאר, כי הנאשם מעורב בטיפול בילדים וכי היא אינה חוששת להשאירו עם הילדים ואינה חוששת מפגיעה נוספת. עוד הוסיפה, כי בשל הקושי הזוגי שהתגלע ביניהם בעקבות העבירה פנו גם הם לטיפול זוגי.
10. שירות המבחן בחן את גורמי הסיכוי והסיכון במצבו של הנאשם, ובשורה התחתונה המליץ להסתפק במקרה זה בענישה חינוכית-שיקומית. שירות המבחן התרשם, בהקשר זה, מאדם נעדר עבר פלילי, שחי חיים נורמטיביים ושהעבירה אותה ביצע זרה לו, אשר פנה מיוזמתו לטיפול פסיכולוגי ופסיכיאטרי מיד לאחר ביצוע העבירה. בנוסף, ההליך המשפטי מהווה עבור הנאשם גורם מטלטל ומציב גבולות. הנאשם מבטא רצון כן להימנע מביצוע עבירות בעתיד, כמו גם נכונות להשתתפות בהליכים טיפוליים ולשיתוף פעולה עם השירות.
11. בנסיבות אלה - גם נוכח חששות הנאשם לאובדן מקום העבודה ועל מנת להימנע מפגיעה בדימוי העצמי ותחושת המסוגלות ההורית - המליץ שירות המבחן לשקול את ביטול ההרשעה, תוך הטלת ענישה שיקומית שתכלול צו של"צ בהיקף של 180 שעות וצו מבחן למשך שנה וחצי, במהלכו ישולב הנאשם בקבוצה טיפולית.
12. בתסקיר המעדכן (מיום 26.10.22) תיאר שירות המבחן את השתלבות הנאשם בקבוצה הטיפולית. מהמידע שהתקבל ממנחות הקבוצה עלה כי הנאשם מתמיד בהגעה למפגשים, מגלה נכונות ומחויבות להליך ויכולת ראשונית להתבוננות ביקורתית ביחס לחלקים הפוגעניים שלו בהורות. הנאשם

משתף בתכנים אישיים, הגם שניכרת זהירות בהתנהלותו ובמתן אמון בגורמי הטיפול, בפרט לאור העובדה שבעקבות פנייתו לפסיכולוג החל נגדו ההליך הפלילי. המנחות העריכו כי הנאשם יוכל להמשיך ולהיתרם משילובו בטיפול, שכן לצד הקשיים הוא מגלה מוטיבציה להמשך הטיפול.

13. שירות המבחן הוסיף והגיש תסקיר משלים (מיום 16.01.22), אשר בחן את המשך השתלבות הנאשם בהליך הטיפול. אשר להתקדמות הנאשם בהליך, ניכר כי הקשר והאמון עמו הולך ונבנה ממפגש למפגש. הנאשם ציין כי כיום יש לו כלים להתמודדות מיטיבה יותר במצבי קונפליקט עם ילדיו וכי כיום, בשונה מבעבר, הוא מצליח לבקש עזרה במידת הצורך ולהיות קשוב לעצמו וער לתחושותיו ולמצבו. בד בבד ממשיך הנאשם בטיפול הפסיכולוגי הפרטני. בנסיבות אלה שב שירות המבחן וחזר על המלצותיו להסתפקות בענישה חינוכית-שיקומית, תוך ביטול ההרשעה בדיון.

ג. עיקר טיעוני הצדדים:

14. ב"כ המאשימה עמד בטיעונו על עובדות כתב האישום, בהן כאמור הודה הנאשם. ב"כ המאשימה הדגיש במיוחד את גילו הרך של הנפגע, שהיה תינוק כבן חודשיים וחצי בלבד, ואת הערכים החברתיים שנפגעו כתולדה מביצוע העבירות ובהם ההגנה על כבוד האדם, ובהם האוטונומיה על הגוף ועל זכותו של פעוט חסר ישע להיות מוגן בתא המשפחתי שלו. לשיטת ב"כ המאשימה, מעשיו של הנאשם מצויים ברף האמצעי של אלימות כלפי תינוק, שכן לנפגע נגרמה חבלה שכתוצאה ממנה נזקק לטיפול רפואי.

15. אשר למתחם העונש ההולם הפנה ב"כ המאשימה לפסיקה - הגם שישנה יחסית - וטען כי ברגיל היתה המאשימה עותרת לקביעת מתחם עונש הולם שבין 8 חודשי מאסר בפועל לבין 18 חודשי מאסר בפועל. עם זאת הוסיף ב"כ המאשימה וטען, בהגנתו, כי לא ניתן להתעלם מכך שנסיונות המקרה דנא הן אכן מיוחדות. מדובר בנאשם שחשף בעצמו את ביצוע העבירה ופנה לטיפול שבעטיו התגלתה העבירה. בנוסף, בתקופה הממושכת שעברה מאז ביצוע העבירה עבר הנאשם דרך טיפולית ארוכה, ואף המשפחה מצויה במצב מיטבי.

16. בנסיבות אלה הסכים ב"כ המאשימה שאין מקום להטלת ענישה של מאסר בפועל, לנשיאה בדרך של עבודות שירות, והצטרף להמלצות שירות המבחן. עם זאת, ב"כ המאשימה הוסיף וטען כי אין מקום לאימוץ המלצת שירות המבחן לעניין ביטול ההרשעה. לשיטתו, שני התנאים הנדרשים לצורך ביטול הרשעה אינם מתקיימים במקרה זה. ראשית, העבירה בנסיבותיה היא חמורה, שכן מדובר בנפגע עבירה שהוא תינוק בן חודשיים וחצי אשר נחבל ונזקק לטיפול רפואי. שנית, הנאשם לא הצביע על נזק קונקרטי העלול להיגרם לו כתולדה מן ההרשעה. בהקשר אחרון זה הפנה ב"כ המאשימה לרע"פ 8309/21 פלוני נ' מדינת ישראל (06.12.2021), שם נדחתה עתירה לביטול הרשעה בעניינו של מורה שהכה תלמיד-קטין במספר מכות (לרבות סטירות והצמדת הפנים ללוח). לשיטת ב"כ המאשימה, עניינו כאן הוא חמור במידה ניכרת מהנ"ל ועל כן יש להותיר את ההרשעה על כנה.

17. ב"כ הנאשם, מצדו, התמקד בסוגיה היחידה שנותרה במחלוקת בין הצדדים, דהיינו סוגיית ההרשעה, הגם שהטעים כי מתחם העונש ההולם אותו אזכר ב"כ המאשימה הוא מחמיר מדי ובנסיבות העניין הרף התחתון של המתחם הוא בענישה צופה פני עתיד. ב"כ הנאשם הדגיש, בהקשר אחרון זה, כי אף נסיבות המקרה עצמו הן יוצאות דופן: הנאשם, שעבד שעות ארוכות בחברת הייטק, נדרש גם לטיפול בילדיו. במועד האירוע, בסביבות השעה 05:00 לאחר לילה ללא שינה ובהיותו סהרורי, עשה הנאשם את שעשה. עם זאת, הנאשם מיד נטל אחריות על מעשיו בכך שפנה לטיפול, בו הוא ממשיך

ומתמיד עד היום.

18. עוד טען ב"כ הנאשם כי במקרה ייחודי שכזה, בו חשף הנאשם מיוזמתו את ביצוע העבירה, ראוי להעביר מסר שיעודד אנשים המצויים במצב דומה לא להסתיר את מעשיהם אלא לחשוף אותם - על מנת שהן הנפגע והן הפוגע ישולבו בטיפול המתאים. עוד הוסיף ב"כ הנאשם והדגיש את הזמן הממושך, שחלף מאז ביצוע העבירה, ואת התקדמות הנאשם בהליך הטיפול.
19. אשר לנזק הקונקרטי העלול להיגרם לנאשם כתולדה מן ההרשעה הפנה הסניגור לכך שמדובר בנאשם העובד בחברת הייטק ונדרש לנסיעות לחו"ל, אשר הרשעה בפלילים עלולה לחבל ביכולתו לקבל ויזות עבודה למדינות מסוימות. לכך מתווספות הפגיעות בדימוי העצמי ובמסוגלות ההורית - עליהן הצביע שירות המבחן - ובנסיבות אלה ראוי לסיים את ההליך ללא הרשעה. בהקשר זה הפנה הסניגור למקרים שבהם כך החליטו בתי המשפט, וכן למקרים של עבירות שנעברו במסגרת המשפחה בהם החליטה המאשימה לחזור בה מכתבי אישום על רקע הליכים טיפוליים (ר' למשל ת"פ (שלום רמלה) 45579-11-12 **מדינת ישראל נ' קקזנוב** (20.04.2015)).
20. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, הסביר כי לאחר ביצוע העבירה חווה משבר ועל רקע זה פנה מיד לטיפול, בו הוא מצוי עד היום; וכל זאת במטרה להיות הורה טוב יותר (בפרוטוקול, עמ' 10 שורות 14-15).

דין והכרעה:

ד.

21. כעולה מן המקובץ, המחלוקת בין הצדדים לפניי היא מצומצמת למדי ומתמקדת בשאלת ההרשעה, כאשר לשיטת שני הצדדים - המקובלת עליי - במקרה זה נכון וראוי לחרוג ממתחם העונש ההולם, משיקולי שיקום, ולקבוע את עונשו של הנאשם, בהתאם להמלצות שירות המבחן, לפי שיקולי שיקומו.
22. במצב דברים זה ישנה אפוא חשיבות מופחתת לקביעת מתחם העונש ההולם, אך ראוי לציין כי נסיבות המקרה הן כאלה המצדיקות קביעת מתחם עונש הולם שהרף התחתון בו הוא בענישה צופה פני עתיד. אכן, העבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, בוודאי כאשר מדובר בתקיפת קטין על ידי אחראי, היא עבירה חמורה, שהרף התחתון של מתחם העונש ההולם ביניה עומד ככלל - בהתאם למדיניות הענישה הנהוגה - על מאסר בפועל, ולו לנשיאה בדרך של עבודות שירות. עם זאת, בהתאם להוראות הדין, קביעת מתחם העונש ההולם נגזרת לא רק מחומרת העבירה כשלעצמה אלא גם מחומרתה בנסיבות ביצועה.
23. והנה, בענייננו מדובר בעבירה שבוצעה בנסיבות יוצאות דופן: מדובר במעשה נקודתי ורגעי, שנעשה על ידי הנאשם לפנות בוקר, לאחר לילה ללא שינה, כשהתינוק בכה והנאשם לא הצליח להרגיעו תוך שחשש כי התינוק יעיר את אחותו התאומה. בנוסף, לתינוק-הנפגע לא נגרם כל נזק ארוך-טווח, הגם שלאחר האירוע הוא נדרש למעקב רפואי. בנסיבות אלה מתחם העונש ההולם בגין האירוע דנא הוא בין ענישה צופה פני עתיד לבין 9 חודשי מאסר בפועל (השווה ת"פ (שלום פ"ת) 33394-09-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (01.09.2014) והפסיקה המאוזכרת שם).
24. כאמור, הסוגיה המהותית היחידה, הנתונה במחלוקת בין הצדדים במקרה זה, היא סוגיית ההרשעה. בסוגיה זו, כידוע, כלל הדין הוא כי משנקבעו על ידי בית המשפט עובדות המגבשות עבירה

פלילית - לרבות על יסוד הודאת הנאשם - על בית המשפט להרשיע את הנאשם בעבירה הרלוואנטית. האפשרות לנקוט בדרך של הימנעות מהרשעה או ביטולה שמורה אך ורק למקרים מיוחדים ויוצאי דופן, בהם מתקיימים שני התנאים המצטברים, שנקבעו בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 342 (1997)**, דהיינו: **ראשית**, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. **שנית**, סוג העבירה מאפשר לוותר, בנסיבות המקרה המסוים, על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (להלן - הלכת **כתב**).

25. המקרה דנא הוא אמנם מיוחד ויוצא דופן. כבר עמדנו לעיל כי מבחינת נסיבות ביצוע העבירה, הגם שמדובר בעבירה החמורה כשלעצמה נסיבות ביצועה הן במדרג חומרה נמוך (ובענין זה המקרה מושא רע"פ 8309/21 הנ"ל הוא שונה, שכן שם דובר בכמה וכמה מכות). אלא שהיחוד המרכזי במקרה זה הוא בדיווח העצמי של הנאשם. כאמור, מיד לאחר ביצוע העבירה פנה הנאשם לטיפול פסיכולוגי, שבמסגרתו חשף - מיוזמתו - את ביצוע העבירה. יוטעם, כי העבירה לא היתה מתגלית אלמלא דיווח-עצמי זה, שכן הפגיעה בא.ד. היתה קלה יחסית ועל כן העבירה לא נחשפה במסגרת המעקב הרפואי אלא כאמור רק בעקבות דיווח-העצמי של הנאשם בטיפול הפסיכולוגי.

26. בנסיבות אלה אכן ראוי, כטיעון ההגנה, שבית המשפט יפעל למנוע יצירת "אפקט מצנן" לגבי דיווח-עצמי, דהיינו: יפעל בדרך אשר תעודד אחרים במצבו של הנאשם לנהוג כפי שהוא נהג. לכך יש להוסיף את העובדה שמדובר במקרה נקודתי-רגעי, אשר אינו מאפיין את אורחות חיי הנאשם - לא לפני ביצוע העבירה ואף לא לאחריה. כמו כן, מאז ביצוע העבירה, לפני כשלוש שנים, שולב הנאשם (מיוזמתו) בהליך טיפולי, בו הוא ממשיך ומתמיד עד היום, וניכר רצונו של הנאשם לפעול על מנת להיות הורה טוב יותר לילדיו. לא למותר להוסיף ולציין כאן כי לנאשם, כאמור כבן 39 שנים כיום, אין כל רישומים פליליים קודמים או מאוחרים למועד האירוע דנא.

27. בנסיבות אלה, על פני הדברים ברור כי מתקיים במקרה זה התנאי השני שנקבע בהלכת **כתב**. אשר לתנאי הראשון שנקבע בהלכה, הרי שעסקינן במהנדס העובד בהייטק ונדרש לנסיעות עבודה לחו"ל, כאשר הרשעה בפלילים עלולה לפגוע ביכולתו לקבל ויזות לנסיעות עבודה וממילא לפגוע בעבודתו. פגיעה כזו עלולה להקרין אף על משפחתו של הנאשם, שכבר חוותה טלטלה קשה עקב האירוע, ובמיוחד על ההליך השיקומי אותו הוא עובר (ר' והשווה ת"פ (שלום י-ם) 42245-07-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (03.04.2016)). המסקנה המתבקשת היא, אם כן, כי אכן מדובר כאן באחד מאותם מקרים חריגים ויוצאי דופן, המתאימים לביטול הרשעה ולהטלת ענישה שיקומית בגדרי הוראות סעיף 40 לחוק העונשין.

ה. סוף דבר:

28. אשר על כן אני מחליט לבטל את הרשעתו בדין של הנאשם וגוזר עליו, ללא הרשעה, את העונשים הבאים:

(א) שירות לתועלת הציבור בהיקף של 180 שעות. השירות יבוצע, בהתאם לתכנית שגיבש שירות המבחן, החל במועד שייקבע שירות המבחן בהקדם האפשרי.

מובהר בזה לנאשם כי אם הוא לא ימלא אחר הוראות צו השירות יהא בית המשפט רשאי לבטל את צו השירות ולהטיל עליו, במקום צו השירות, עונש נוסף.

(ב) צו מבחן, לתקופה של 18 חודשים מהיום.

מובהר בזה לנאשם כי אם הוא לא ימלא אחר הוראות צו המבחן ולא ישתף פעולה עם קצין המבחן, יהא בית המשפט רשאי לבטל את צו המבחן ולגזור עליו, במקום צו המבחן, עונש נוסף.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תמציא העתק החלטה זו לשירות המבחן.

ניתנה היום, י"ג ניסן תשפ"ב, 14 אפריל 2022, במעמד הצדדים.